

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקכד
ערב שבת קודש פ' תצא, ח' אלול ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

נתגלה המשיח של דורנו / משיחת אור לייא אלול התשע"א

זמן הגאולה

8

היכן מצינו בשו"ע חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח? / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

לפרסם שעומדים בסיום וחותרים דמעשינו ועבודתינו / קטעים קצרים בעניני גאולה

המעשה הוא העיקר

12

לצאת בקדיאה והכרזה על הוספה מיוחדת בעמחה כדי להביא את המשיח! / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

14

"על אויבך" / צילומים מיוחדים מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם על שיחת ש"פ חצא, ט' אלול התשמ"ט

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

נתגלה המשיח של דורנו

נשיא דורנו תבע מהחסידיים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות, והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה - אנשים נשים וטף, שהוא דור הגאולה ● ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" - במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה" ●

משיחת יום ג' פ' כי-תצא, אור לי"א אלול ה'תנש"א - בלתי מוגה

שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שע"ז נעשית על' גדולה עוד יותר.

ועל' זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי היו "למעלה", כיון שב"מעלה" גופא ישנו כו"כ דרגות, עד לדרגות אין-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית ע"ז על' לדרגא נעלית יותר, ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדו"ד, יום הנישואין, החל מה"אויפרופעניש" בשבת שלפנ"ז) שייכים לכא"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל" ו"כמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלבו של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר - לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שבו תלוי' החיות והקיום של כל העם, שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אויפרופעניש", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש הכי פשוט, שביום הש"ק זה נעשית על' אצל החתן ע"ז שקוראים אותו ("מ'רופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה,

ובפרט שעל' זו קשורה עם הקריאה לתורה, שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקורין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגנו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני' ולאחרי' (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפנ"ז שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקוראים, וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקוראים)², והיינו,

(3) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

(4) פרש"י חוקת כא, כא.

(5) פ"ג ה"ו.

(6) פינחס כז, יז.

(1) ביום י"ג אלול (המו"ל).

(2) מגילה כא, סע"ב.

(שנקרא⁹ בשם) הצדיק¹⁰, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה – אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר"¹¹, לשון יחיד, וכפי שאכן ה' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על הוספה בלי הגבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בני¹².

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף – כמ"ש¹³ "נוהג כצאן יוסף", "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב"¹⁴, היינו, שיוסף נתן את המזון (אכילה ושתי) שעל ידו ה' הקיום בגשמיות של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "יחי יעקב בארץ מצרים"¹⁶, עיקר חייו¹⁷, ה' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"ויתחזק ישראל וישב על המטה"¹⁸, כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר . . . מלך הוא"¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמור, שענינו של

מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג יד המלך, כיון שזהו העם והדור שלו.

ב. ויש להוסיף שעניניו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור – מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש – בנוגע לעצם ענין הנשיאות, שלחיותו בן יחיד, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו', ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו"⁷ – שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו', משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן, שעניני המשיחה למעליותא קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר חיובי וטוב (משיחה), נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו – שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו, החל מהרמז בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבזה נכללת הוספה בלי הגבלות.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" – שמתחיל מיוסף⁸ –

(7) הוריות יא. ב. וראה כריתות ה. ב.

(8) אע"פ שדבר הרגיל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין הילד ע"ש זקנו, וכפי שנהגו במשפחת בית הרב בנוגע לכמה שמות. – ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של הצמח-צדק, הרי השם "שמואל" שניתן לבנו וממלא מקומו של הצ"צ, ה' קשור עם מישהו שלא היתה לו כל שייכות לשלשלת נשיאי הדורות, כידוע הסיפור בזה (ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז) ע' 7).

(9) ראה זח"א נט, ב ובנצוצי זהר שם אות ד'.

(10) אע"פ שכל השבטים – "שבטי י-ה" (תהלים קכב, ד) – "כולם צדיקים", כפי שלמדים ממש"נ "ויהיו בני יעקב שנים עשר" (וישלח לה, כב ובפרש"י), "וכל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה" (שבת נה, ב).

(11) ויצא ל, כד.

(12) ועד"ז מצינו בנוגע לרחל – "רחל מבכה על בני" (ירמי' לא, יד), לשון רבים, שקאי על כל בני" (ראה מפרשים עה"פ. פס"ד פ"ג. ב"ד פ"ב, יו"ד. פרש"י ויחי מח, ז).

(13) תהלים פ, ב.

(14) פרש"י עה"פ.

(15) כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".

(16) ר"פ ויחי.

(17) ראה "היום יום" חי טבת. לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. וש"נ.

(18) ויחי מח, ב.

(19) דאף שהי' רק "משנה למלך" – הי' זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מקץ מא, מד), ועד שגם פרעה הי' זקוק ליוסף – בנוגע לשבועה הידועה (ראה סוטה

המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

(שבדאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא, וברפט, במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תש"י, שלשים²⁵ שנה – שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות, נוסף על ההוספה ברוחניות, עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכל זה – מתוך נשמה בריאה בגוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז דהשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "והי' ביום ההוא יוסף אדני-שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'", דקאי על כל בני.

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני הנמצאים בארצות הברית, שהיא בחצי כדור התחתון, וכן על אלה מבני שבאים ומוצאם מאוסטרליא²⁷, אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלה שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהיו "כמותו", ופיצו שם נגלה דתורה ופנימיות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עבודת

וזוהו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמודגש גם בעבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים, "אחת בשנה"²⁰, שהי' מתפלל²¹ עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם – על סדר האל"ף ב"ת – שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה, שנת דיעה, שנת הוד והדר, שנת ועד טוב, שנת זכיות גדולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות גדולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרחבה – כפי שהי' בזמנו של יוסף, "נוהג כצאן יוסף", ש"ויכלכל יוסף גו' לחם לפי הטף"²², כמבואר במפרשי רש"י²³ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפרר את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון שלהם.

[ומזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוא, מדוע זקוק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבדבר, "מרבה נכסים מרבה דאגה"²⁴ – שכן, להיותם בדרגה של "צאן" ובדרגה של "טף", הרי גם "מותרות" הנ"ל נכללים בה"מזון שלהם, שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע עד כמה גדלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה), דרישתו ותביעתו מהקב"ה

לו, סע"ב. הובא בפרש"י ויחי נ, ו). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פרעה בעצמו, ועאכו"כ על כל עניניו.

(20) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(21) ולהעיר, שתפילה זו מתפלל גם כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל שבכל הדורות.

(22) ויגש מז, יב.

(23) רא"ם ושפ"ח. ו"כה בלקח טוב עה"פ.

(24) אבות פ"ב מ"ז.

(25) ולהעיר ש"המלכות (שלמעלה גם מכהונה) נקנית בשלשים מעלות" (אבות פ"ז מ"ו).

(26) ישע"י יא, יא.

(27) יש לציין, שבאור ליום ג' פ' תצא, יו"ד אלו, נרצח (בשכונת קראון-הייטס) התמים יעקב ראזנענבאום הי"ד מאוסטרליא (המו"ל).

(28) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

(*) ואף שהתורה נקנית במספר גדול יותר של מעלות יתירות - הרי, תורה ומלכות הם ב' גדרים שונים זמ"ז, כי התורה "מונחת בקרן זוית, כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד" (קידושין סו, א. וראה גם רמב"ם הל' ת"ת רפ"ג), ואילו המלך אסור לו לעמוד "בקרן זוית". כיון שצריך להנהיג את העם כו' - אנ"פ שאינו מתערב עם אנשי המדינה ואפילו לא עם השרים כו', כמובן ממש הרמב"ם בהלכות שבהם נתבאר אופן הנהגת המלך.

אחד, הרי זה נעשה שם אחד ויחיד (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא חצי שם בלבד. וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתובת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיכובא)³³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי' בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל בני סתם, שכאשר נותנים שם על משהו שהיו לו ב' שמות, נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שנקרא על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז ימלא שחוק פינו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וצויה לפרסם ש"הנה זה בא"³⁷, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כולנו"³⁸, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכולל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה

התפילה³⁹, ובודאי שהשלוחים מילאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו דהמשלח"³¹ ממש³², ובמילא נעשה תיכף ומיד קיום היעוד ד"יוסיף אדנ-י שנית ידו לקנות את שאר עמו גו"ג גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרליה (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני הנקראים בשם "יצחק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני הנקראים בשם "יוסף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם

(29) שעי"ז נעשה ענין משולש (תורה תפילה וגמ"ח) – ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך", שהוא גם משולש (ראה חז"ג רכא, א).

(30) ויקרא א, ג.

(31) אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (התחתון) – ע"ש "אדמה לעליון" (ראה שלה"ג, רע"א. ועוד).

(32) עם כל ה"שטורעם" שניתוסף ע"י תיבת "ממש" – החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש" (תניא ר"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, נפש הבהמית, שנגררת ונעשית מציאות אחת עם נפש האלקית*, ובפרט בדורנו זה ש"כולנו צדיקים", "כולנו חכמים כולנו נבונים***" – כפי שאומרים (בהגדה) בנוגע לגאולת מצרים, אשר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

(33) ראה טיב גיטין (לבוב תרי"ט) נה, א.

(34) אא"כ אין אפשרות ליתן ב' השמות, מפני שא' מבני המשפחה הקרובים ביותר נקרא בא' מב' השמות, שאז צריכים לחפש עצה וכו'.

(35) תהלים קכו, ב.

(36) ברכות לא, א.

(37) שה"ש ב, ח.

(38) שם, ט.

(* ולכן, כאשר שוללים את ההנהגה של אלה "העושים גופם עיקר נפשם טפלה" (תניא פל"ב), מדגישים שצריכים לעשות נפשם עיקר גופם טפל, ואין צורך להדגיש ענין זה בנוגע לנפשם גופא, שנפש הבהמית צריכה להיות טפלה - כיון שנפש הבהמית נגררת ונעשית דבר אחד עם נפש האלקית.

(** וזף ש"יבונים לא אשכח" (עירובין ק, ב. זח"ב עב, ב. רא, א. הובא בפ"ש דברים א, טו), מ"מ, מצאו אז "זכמים", וכן מצאו כל אותיות האל"ף-בי"ת שכולל ה"ת של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל.

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמהם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני- שנית ידו וגו".

ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל", מובן, שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור, כולל גם התוכן דב' שמתו הני"ל, וכפי שנעשים שם אחד.

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה, ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה – תביעה ע"פ התורה, וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל, ויתירה מזה, ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ל ס"ג) – שכאו"א צריך לקבל מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה⁴⁶, הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

כולל גם שאצל כאו"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ – כיון שכאו"א מישראל הוא בגדר מלך, כידוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאיתא בתיקוני זהר⁴⁹ ("זהר" – ע"ש "המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה התיקון ("תיקוני זהר") של כל העולם כולו, ועאכו"כ התיקון של כאו"א מישראל, שיזהיר כזוהר הרקיע). ■

באצבעו ואומר זה³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁴⁰, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובזה גופא, מאסר שה' קשור עם שילת החיים (רח"ל), כידוע⁴² הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁴³ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחרי שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחרי הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג⁴⁴, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁵ –

(39) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

(40) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. (41) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה 51.

(42) ראה תורת מנחם – התוועדויות ח"ג ע' 185. וש"נ.

(43) חינוך מצוה תי.

(44) שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.

(45) ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה.

(46) נוסח ברכה הג' דברה"מ"ז.

(47) ל' הכתוב – שמואל-ב טו, א. מלכים-א א, ה.

(48) שבת סז, א. וש"נ.

(49) בהקדמה (א, ב).

(50) דניאל יב, ג.

היכן מצינו בשו"ע חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח?

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את העניינים שמחוייב בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק¹, אבל, בנוגע לעניינים של רשות – אין זה שייד אליו, "ער איז א שולחן-ערוך איד", ותו לא מיד, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בעניינים אלו, ה"ז הוכחה שעניינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן – טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה², ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו³ "אשר קרך בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קרך", ומה שמחוץ לד' אמותיו ישנו מציאות של עמלק – אין זה ענינו, "יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו"⁴.

ועד⁵ בנוגע להמדובר לעיל⁵ אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבואר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה ססוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

וכאמור, התורה מבטיחה "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך", ועד לסיום הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים", ואז, כשמבטלים המציאות ד"אויבך" מכל וכל, נעשית השמחה בשלימותה, שכן, כל זמן שנשארה עדיין מציאות ד"אויבך", אפי' בריחוק מקום, הרי, מכיון שאי-אפשר לדעת מה יהי' לאחרי זמן, לא יכולה להיות שמחה בשלימותה, ורק כשבטלה לגמרי המציאות ד"אויבך" בכל העולם כולו, אזי נעשית השמחה בשלימותה. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

(1) נדה ל, ב. הובא בתניא בתחלתו.

(2) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב (ב).

(4) ב"מ פג, ב.

(5) ראה לקמן ע' 12 בגליון זה.

(6) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(3) כה, יח.

”כי תצא” לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד”זכו”¹ כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש”כלו כל הקיצין”², אין צורך בהענין ד”זכו” בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד”זכו” יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד”ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של ”כלי” שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה”ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה”ר שע”י הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו”כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, ”אחכה לו בכל יום שיבוא”, יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע”פ הוראת פרשת השבוע והיום – ”כי תצא כו' על אויבך”:

גם במעמד ומצב שיש מנגדים (”אויבך”), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו”כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא ”על אויבך”, למעלה מ”אויבך” (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש”ק³).

כל בני, אנשים נשים וטף, הם ”בנים”⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ”ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן ”נבלעת” במציאותו של בעה”ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאור”א מהם הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב”ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו”כ שאין לו שייכות כלל עם ”אויבך”.

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיכובים, שהרי, ”כלו כל הקיצין”. וכדברי כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים (”עמדו הכן כולכם”) לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(668).

1) סנהדרין צח, א.

2) ראה יד, א.

2) שם צז, א.

3) ראה שיחת שמח”ת תרפ”ט.

3) שיחת ש”פ שופטים ס”ד (סה”ש תשמ”ט ח”ב ע’)

תקופה זו נסתיימה כבר

[. .] ובהדגשה יתירה בנישואי כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים – כי:

תלמידי הישיבה נקראים ”תמימים” ע”ש שלומדים ”תורת ה' תורה הנגלית ותורת

החסידות **תמימה**¹, ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה"², ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות"³ (כולל גם ש"והיו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "**חיילי בית דוד**" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתינו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן" ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צד"ק, שסיומו וחותרם בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש"תשרה שכילה במעשה ידיכם"⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתינו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשנ"א - מוגה)

חריפות ("חרפו" למעליותא).
 (6) כדברי כ"ק אדנ"ע בשיחתו הידועה בשמחת תרס"א (נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד).
 (7) תבוא כט, ג.
 (8) ולהעיר מהשייכות לחדש אלול דשנה זו – חשבון-צדק דשנת "נפלאות אראנו" ("עינים לראות"), והכנה לשנת "נפלאות בינה" ("אזנים לשמוע", כידוע שראי' ושמייעה הם חכמה ובינה).
 (9) פרש"י עה"פ.

(1) שיחת שמח"ת תרנ"ט – "התמים" ח"א ע' כה.
 (2) שיחת ט"ו אלול תרנ"ז – "התמים" שם ע' כג.
 (3) תניא פ"ה.
 (4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".
 (5) ויש לומר, שתיבת "**חרפו**" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הבריורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח" ש"**מרחפת** על פני המים" [..], ובפרט ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של

מוקדש

לזכות הרה"ת **יוסף יצחק בן רייזל פרומא** וזוגתו **חיה מושקא** בת **מרים שיחיו**
 וילדיהם **רחל בת חיה מושקא**. **לאה שרה** בת **חיה מושקא**.
ישראל רחמים בן חיה מושקא. ו**מענדל בן חיה מושקא**. שיחיו
 ולזכות **הנא לאה בת חי' רחל**, **עדינה בת חי' רחל**, **מרים בת חי' רחל**, ו**צבי בן חי' רחל שיחיו**
 לזכות ר' **ברוך אהרן בן ברניא סלאווא** וזוגתו **רייזל פרומא** בת חי' רחל שיחיו

לפרסם שעומדים בסיום וחותם דמעשינו ועבודתינו

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

(א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחותם דמעשינו ועבודתינו ("כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דתשלום השכר, "מתן שכרן של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בענינים השייכים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בעניני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר – מתוך שמחה וטוב לבב,

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

עליו לדעת שהגאולה תלוי' במלחמתו עם עמלק

[. .] וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק **כפשוטו**, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישנה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

לצאת בקריאה והכחה על הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח!

א. [.] יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל¹ ש"שמחת לבו"² שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר³, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"⁵, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (**אופן העבודה**), שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על **השמחה כשלעצמה**, שמחה בטהרתה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב"⁶, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) **הענינים המביאים את השמחה**, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷ – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח

רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' א'רסא ואילך. ועוד.
(6) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז
או"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל,
סע"א).

(7) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי
הפוסקים סט"ז אות ח'. ושו"נ) שלפעמים משתמשים
בלשון "לכאורה" גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל,
שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעוליותא,
"כאורה", להיותו למעלה מאורה.

(1) סה"מ תרנ"ז ע' רלג. ע' רנב.
(2) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.
(3) ע' רנב ואילך.
(4) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נו, א. ספר העיקרים מ"ג
פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור)
עה"פ). ובכ"מ.
(5) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער
המצות להאריז"ל בהקדמתו. של"ה ס"פ תבוא (שפו,
א). תניא פכ"ו. לקו"ת תזריע כ, ג. סידור (עם דא"ח)

צדקנו.

ב. אמנם, עפ"י מתעוררת השאלה לאיך גיסא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחר הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי . . . ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא"⁸, הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות - הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש - נותנים כחות מיוחדים⁹ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו¹⁰, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובדאי שע"י יביאו את המשיח בפועל ממש, וברזיוות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"¹¹,

ואדרבה - ינסו ויוכחו!!

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מוגה)

8) זח"ג ד, ב. טו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.
9) נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסגי" שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.
10) להעיר גם שהתחלת ה"קול קורא" הרביעי דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו ושמחו בשמחת גאולה!
11) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

"על אויבך"

בקשר עם פ' השבוע - פ' תצא, הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט (נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 676 ואילך)

ה. ומה מוכן גם בנוגע לעבודתם של ישראל בעשיית הדירה: לר יוד כהנתונים:

כיון שיש מציאות של "תחרות" .. שהוא מלא קליפות וס"א שהן נגד ה' מסש", מנגד אמיתי, ולא עוד, אלא, שהתהוותו של המנגד היא מצד (מצד) "נמנע הנמנעות", שמה מוכן גודל התוקף שבמציאות המנגד - הרי, עבודתם של ישראל אינה רק באופן של גילוי ההעלם, היינו, שע"י העבודה דתומצ מגלים את הטוב שבעוה"ז, ועי"ז נעשה דירה לו ית', אלא עבודתם היא באופן של חידוש, שע"י עבודתם ופעולתם "אתכפיא ס"א ואתהפך חשוכא לנהורא", שמציאות ה"תחתון" .. נגד ה' מסש" מתהפכת ונעשית דירה לו ית'.

ומוכן, שכדי להתגבר על מציאות ד"תחתון" .. נגד ה' מסש" ולפעול בו חידוש לעשות דירה לו ית', יש צורך בכוחות נעלים ביותר. הכח לזה ניתן לישראל - כי, "ישראל וקב"ה כולא חד", היינו, שנש"י מושרשים במהותו ועצמותו ית', ולכן יש בהם כח העצמות לתדש דבר, להפוך את מציאות התחתון ולעשות דירה לו ית'.

ויש לומר, שכיון שהכוונה דבריא התחתון המנגד היא כדי שהאדם ע"י עבודתו ינצחו ויהפכו לקדושה, עי"ז תהי עלי בהאדם העובד - הרי, גם מצד עליו של התחתון יש עליו ותוקף במציאותו של האדם העובד (ישראל) לגבי מציאותו הוא (התחתון). אלא שצנין זה מתגלה רק לאחר שהאדם מתחיל בעבודת המלחמה.

להלן פענוח ההוספות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק (באו בהדגשה):

צילום א': שהתהוותו של המנגד היא מצד שהמהווה אותו "נמנע הנמנעות"; שהאדם ע"י עבודתו ינצחו ויהפך אותו לקדושה ועי"ז;

כלומר: לפני התחלת העבודה — התוקף הוא במציאות התחתון.
 דכיון שמציאותו היא מצד נמנע הנמנעות" ה"ז מציאות תקיפה יי.
 אבל כשהאדם מתחיל בעבודת המלחמה — אזי "ניטל" ממנו הכח
 לנגדי, ובכחו של האדם לנצחו ולהפכו לקדושה, מצד שני ענינים:
 (א) מעלתו העצמית, "חלק אלקה ממעל ממש", "ישראל וקב"ה כולא
 חד". שלכן, אין להמגד ערך ושייכות אליו כלל, (ב) גם לאחר שירד
 למטה למקום שיש מציאות של מגד — הרי הכוונה דבריאת המגד
 אינה אלא כדי שהאדם ינצחו, כנ"ל.

ו. ובי קצוחת אלו (תוקף מציאותו של המגד, והכח ד"ישראל
 להפכו לקדושה) מודגשים בהתחלת הפרשה — "כי תצא למלחמה
 על אויבך ונתנו ה' אלקיך כיוך ושביית שביר":

מחד גיסא — ~~צורך היה לדעת שיש מציאות של "אויבך"~~,
 מציאות שנבראת ע"י הקב"ה, יש צורך ב"מלחמה" כדי לנצח
 המציאות ד"אויבך", ולא עוד, אלא, (שלפני התחלת המלחמה) יתכן
 מצב ש"אויבך" לוקח משבי (דבר^ל של ישראל) ונעשה "שביר".

ולאידך גיסא — ~~צורך היה לדעת שיש מציאות של "אויבך"~~
 (העבודה), ה"ז מיד ומלכתחילה באופן ד"על אויבך", למעלה מאויבך
 (הן מצד עצמו מציאותו לפני ש"יצא" לירד למטה, והן מצד כוונת
 הבריאה ד"אויבך", כנ"ל), ועוד ועיקר — ~~ש"ינתנו ה' אלקיך ביוך"~~,
 ועד ש"ושבית שביר", היינו, שגם הענינים שנפלו בשביר ביד
 "אויבך" חוזרים ומתהפכים לקהשה, כי, גם הכוונה ד"שביר" אינה
 אלא כדי שעי"ז ניתוסף עליו גדול עוד יותר — ע"ד העילוי ד"חזונת
 נעשו לו כזכות יי, סוג מיוחד של "זכיות" שאינו ש"ע אצל צדיק
 (ובינתי) שלא חטא מעולם יי, כ"יתרון האור מן החושך, ולכן, גם לאחר
 שמתהפך לקדושה ה"ז נקרא "שביר", כיון שניכר בו התוקף ולע"ז
 (כפי שנתהפך לקדושה) — שהוא באופן נעלה יותר מתוקף הקדושה

מצד

המשך הפענוח:

צילום ב': אבל כשהאדם כבר התחיל בעבודת המלחמה;

(א) מעלתו דהאדם;

ש(לפני התחלת המלחמה) אפשרי מצב ש"אויבך" לוקח שבי (גם דבר של ישראל);

למעלה מאויבך (הן מצד המציאות של העובד . . כנ"ל), ועוד ועיקר — שבכ"ז "ונתנו;

היינו, שגם הדברים שנפלו בשבי . . שלא חטא מעולם, כ"א כיתרון האור מן החושך;

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הרה"ת ר' אהרן וואלף שיחי'
וזוגתו מרת פולינה תחי'

ציקמאן

לרגל יום השנה לנישואיהם,
ח' אלול ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולעי"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולעי"נ ר' מאיר ב"ר צבי עיה ולעי"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק עיה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די